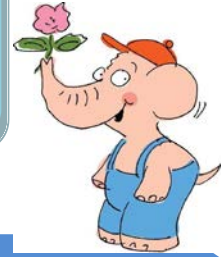

פרשת תזריע

פצעים ומחלות

אף מבוגר וגם אף ילד לא היה בוחר לחלות או להיפצע: להיות חולה או פצוע פירושו כאבים, תחושה כללית לא טובה, חוסר אפשרות להשתתף באירועים מהנים (כמו חוגים וימי הולדת) וכו'.

עם זאת, להיות חולה במקצת (לא יותר מדי...), פירושו גם לחרוג קצת מהשגרה, לא ללכת לבית הספר (או לעבודה), לנוח, אולי לצפות קצת יותר בטלוויזיה, להתפנק ולקבל הפתעה קטנה מההורים וטלפונים מחברים. משום כך אין פלא שילדים (וגם מבוגרים) רוצים לפעמים להיות חולים קצת...

מחלה או פציעה עשויות לעורר את מודעותנו לתקופות הרבות בחיינו שבהן אנו מרגישים טוב ויכולים להפעיל את כל איברנו ללא הגבלה. הן עשויות להיות גם הזדמנויות טובות להודות על כך. כך, לדוגמה, כאשר אנו פוצעים את האצבע וכל פעילות פשוטה מלווה בכאב קל – אפשר להיזכר בכל הימים שבהם אנו עושים את הפעולות האלה בקלות, ללא בעיות ואפילו ללא מחשבה...

במדור בין השורות

בשיר המוצג במדור השבוע מובעת תפיסת עולם הנוגעת לא רק לילדים חולים, אלא גם לילד שנפגע מאמירה של ילד אחר ולכל ילד שהתעצב מסיבה כלשהי.

הילד הדובר בשיר אומר שלפעמים הדבר הנכון ביותר לעשות במקרה זה הוא לא לדבר-לבר-להסביר, אלא פשוט לחבק ולאהוב בלי שאלות.

תפיסה זו נכונה גם במקרים אחרים – פעמים רבות אנו המבוגרים מנסים קודם כל לברר ולהבין ושוכחים לפעמים להרגיש ולהשתתף.

אפשר לשוחח עם הילדים ולשאול האם הם חוו אירוע דומה לאירוע המתואר בשיר? במקרים כאלה, האם הם מעדיפים שמדברים אתם או דווקא שמשתתפים בתחושותיהם? מתי כך ומתי כך?

על המדרש

במדרש מתואר **אבא תחנה החסיד** הפוגש אדם חולה הזקוק לעזרה. במדרש נאמר שהחולה "מוטל בפרשת דרכים". הפועל **מוטל** מדגיש את חוסר היכולת שלו לזוז (כמו חפץ), ותיאור המקום **בפרשת דרכים** רומז למקום מרכזי, שככל הנראה, רבים עברו בו, ובכל זאת איש לא עזר לחולה.

מדוע לא עזרו האחרים לחולה? המדרש אינו מספק תשובה חד-משמעית לשאלה זו. אפשר להעלות על הדעת כמה סיבות: חוסר אכפתיות, חשש להדבקות או דחייה מן המראה הקשה של חולה במחלת עור.

אבא תחנה רוצה לעזור לחולה, אך הוא ניצב בפני דילמה – הוא אינו יכול לעזור לחולה וגם לשאת את החבילה שבה כל אשר הרוויח. השבת הקרבה מעצימה עוד יותר את הדילמה – אם יעזור לחולה תכנס השבת והוא לא יוכל להכניס לעיר את חבילתו עד מוצאי שבת, וכך קרוב לוודאי יאבד אותה. אבא תחנה החסיד מחליט לעזור לחולה ולהניח לדאגותיו לעצמו ולפרנסתו. בזכות מסירות זו נעשה לו נס – הוא אינו מאבד את חבילתו וגם אינו מחלל את השבת.

שאלות לדין: כיצד אנחנו מתנהגים במפגש עם אדם בעל מראה חריג (נכה, מצולק, חולה במחלה קשה)? מדוע? האם אתם חושבים שאבא תחנה היה אמיץ או טיפש? מדוע עלינו לעזור לחולים? מה היה עלול לקרות לחולה אילו אבא תחנה לא היה עוזר לו? (במדרש כתוב שהאיש היה עלול למות, לא ברור האם זה היה קורה בגלל המחלה או בגלל השהות מחוץ לחומות העיר בלילה באותה תקופה).

הצעה לפעילות: המחיזו את הסיפור. במחזה הוסיפו קולות של "יועצים" המנסים לשכנע את אבא תחנה לעזור לאיש, וקולות של "יועצים" המסבירים לו מדוע עליו לדאוג לעצמו תחילה.

מה בפרשה

- 🌀 **טומאת היולדת** – אישה שילדה בן זכר נחשבת טמאה לשבעה ימים, ובמשך שלושים ושלושה ימים נוספים אסור לה להיכנס למקדש ולגעת בדברים הנחשבים קודש, כגון בשר קודש ומעשר. אם היא אשת כוהן אסור לה לאכול מן התרומות. אישה שילדה בת טמאה ארבעה-עשר ימים וזמן היטהרותה ששים ושישה יום. בתום ימים אלו עליה להביא כבש ויונה או תור כקורבן חטאת.
- 🌀 **מחלת הצרעת** – כאשר כוהן מזהה צרעת בגוף האדם עליו לעטות על עצמו סימני אבלות ולשבת מחוץ למחנה.
- 🌀 **צרעת הבגד** – גם היא בתחום טיפולם של הכוהנים. יש לכבס את הבגד או לקרוע חתיכה ממנו, לפי הצורך.